

Warmuth's Concertbureau.

Musikforeningens Iste Concert

Lørdag den 12te Oktober 1895 Kl. 8

i Logens store Sal

under Medvirken af

Fru Ellen Gulbranson

Herr Edvard Grieg

og under Ledelse af

Hr. Iver Holter.

Program.

1. **Svensen:** Zorahayda. Legende for Orkester.

Jacinta ensom og sørgmodig. — Zorahayda viser sig. — Hun lover Jacinta, at hendes Smerte snart skal være forbi og fortæller sin egen ulykkelige Skjæbne — Alene Daaben kan skaffe hende Hvile. — Jacinta tager Vand af Fontænen og hælder over Zorahaydas Hoved. — Hun forsvinder. — Jacintas Glæde ved Mindet om Zorahaydas Løfte.

(Violinpartiet udføres af Hr. Gudbr. Bønn).

2. **Massenet:** Arie med Orkester af Opr. „Le Cid“. (1ste Gang)
Fru Ellen Gulbranson.

3. **Grieg:** a. Legende for Strygeorkester over en Melodi af
Fr. Due. Manuscript. (1ste Gang).

Under Ledelse af Komponisten.

b. Solveigs Vuggevis.	} Sange med Orkester.
c. Fra Monte Pincio.	
d. En Svane.	

(1ste Gang).

Fru Ellen Gulbranson.

4. **Selmer:** Scène funèbre for stort Orkester.

(L'année terrible 1870—1871).

Denne „Sorgescene for Orkester“ (Komponistens op. 4) er skrevet under det stærke Indtryk af og midt under selve de store Begivenheder i Frankrige i det „skrækkelige Aar 1870—1871“. Derfor Anvendelsen af „Marsseillaisens“ Hovedmotiv, først halvt skjult, derefter tydeligere fremtrædende. I Slutningen er den ikklædt en karakteristisk — smertefuld Harmonisering. Pompøs Begravelsesscene har forsvævet Komponisten.

Til bedre Forstaaelse af Situationen og for at forberede Tilhørerens Fantasi — har Komponisten ladet forudskikke en saakaldet „Prolog“, dannet af Brudstykker fra Victor Hugos „L'année terrible“.

Se 2den Side.

Hele December
8 pakt leges i januar

Solveigs Vuggevise.

(Henrik Ibsen).

Sov du, dyreste Gutten min!
Jeg skal vugge dig, jeg skal våge.
Gutten har siddet på sin Moders Fang.
De to har leget hele Livsdagen lang.
Gutten har hvilet ved sin Moders Bryst
Hele Livsdagen lang.
Gud signe dig, min Lyst!

Gutten har ligget til mit Hjerte tæt
Hele Livsdagen lang.
Nu er han så træt.
Sov du, dyreste Gutten min! Sov! Sov!
Jeg skal vugge dig, jeg skal-våge, Sov! Sov!
Jeg skal vugge dig, jeg skal våge,
Sov du dyreste Gutten min!

En Svane.

(Henrik Ibsen).

Min hvide svane
Du stumme, du stille,
Hverken slag eller trille
Lod Sangrøst ane.
Angst beskyttende
Alfen, som sover,
Aldtid lyttende
Gled du henover.

Men sidste mødet,
Da eder og øjne
Var lønlige løgne,
Ja da, da lod det!
I toners føden
Du sluttet din bane.
Du sang i døden; —
Du var dog en svane!

Fra Monte Pincio.

(Bjørnson).

Aftenen kommer, Solen står rød,
Farvende Stråler i Rummet henskylle
Lyslængslens Glands i nendelig Fyldte,
Fjeldet forklæres som Åsyn i Død.
Kupplerne gløde, men længere borte
Tågen langs Markernes blålige Sorte
Vugger opover som Glæmselen før,
Over hin Dal dækker tusind Års Slør.
Aften, hvor rød og varm,
Blusser af Folkelarm,
Glødende Hornmusik,
Blomster og brune Blik.
Tankerne stræber i Farver og Toner
Trostaf mod det, som forsoner.
Stille det bliver, end dunklere Blå,
Himmelen våger og venter
Opunder Fortid som blunder
Og Fremtid som stunder,
Usikre Blus i det rugende Grå.
Men det vil samle sig; Roma fremstige
Lystændt en Nat for Italiens Rige,
Klokkerne kime, Kanonerne slå,
Minderne flamme på Fremtidens Blå.
Yndig om Håb og Tro
Op mod Nygifte To
Jubler en Sanger til Cither og Fløjtespil.
Stærkere Længsler få barnesød Hvile,
Mindre tør vågne og smile.

Prologue.

C'est un prolongement sublime que la tombe.
On y monte étonné d'avoir cru qu'on y tombe.
Comme dans plus d'azur l'hirondelle émigrant,
On entre plus heureux dans un devoir plus grand.

.....
Tems affreux! ma pensée est, dans ce morne espace
Où l'imprévu surgit, où l'inattendu passe,
Une plaine livrée à tous les pas errants.
Les faits l'un après l'autre arrivent, noirs et grands.

(L'enterrement de 18. mai 1871).

.....
Le tambour bat au champs et le drapeau s'incline.
De la Bastille au pied de la morne colline
Où les siècles passés près du siècle vivant
Dorment sous les cyprès peu-troublés par le vent,
Le peuple a l'arme au bras; le peuple est triste; il pense;
Et ses grand bataillons font la haie en silence.

(Mois de mai 1871).

.....
Peuple, ce siècle a vu tes travaux surhumains,
Il t'a vu répéter l'Europe dans tes mains.

De là deux monuments élevés à ta gloire,
Le pilier de puissance et l'arche de victoire.

La Marseillaise, effroi du vieux monde obscurci,
S'est faite pierre là, s'est faite bronze ici.
De ces deux monuments sort un cri: „Délivrance!“
(Tiré de „L'année terrible“ de Victor Hugo).

